

КОЗУНАЦИ.

Писмо отъ Патиланча
до Смѣхурка.

Драги ми Смѣхурко,

Щѣла ношъ не мигна баба Цоцолана. Козунаци мѣси. Едвамъ отзарана си подрѣмна малко. После се събуди. Бързо се облѣче. Посочи тестото и така ми рече:

— Въ черква заминавамъ. Скоро ще се върна. Тия козунаци на тебе оставямъ. Тука въ ношовитѣ както сж завити, да ги не похвашъ. Вратитѣ затваряй! Печката подкладай! Чу ли, Патилане!

— Слушамъ, бабо, слушамъ. Както ми поржчвашъ, всичко тѣй ще стане.

И баба замина. Азъ подкладохъ силно печката гореша. Щѣлъ вѣвъ потъ потъналъ поседнахъ насреща. Но много не мина и при менъ дофтаса весела дружина — тримата юначни малки патиланци.

Още отъ вратата подскачатъ и викатъ:

— Ти самъ ли си тука, бате Патилане!

— И баба я нѣма!

— Ура! Патилански Великденъ ще стане!

— Я вижте! Яйцата! Очервени вече!

— Борецъ ще си взема!

— И азъ борецъ искамъ. Ти стой по-далече!

— Ето го бореца! Кой иска да чука?

— Дай де, дай го тука!

